

Naše veselje

Priloga „Slov. gospodarja“ za deco.

Stev. 9.

Letnik L

Božji poklic nad vse.

Ivan je bil sin revnih staršev. Od ranega detinstva dalje je okusil, kaj se pravi biti reven. Starši so imeli le malo bajtico in pičel košček polja. Oče je hodil kot dninar po tujih hišah delat, mati pa je oskrbovala doma posestvece, kakor je pač vedela in znala. Ivan je doraščal, hodil je v šolo in doma je poprijel za vsako delo, kateremu je bil kos. V šoli se je rad učil, posebno mu je pa ugajal verouk, katerega so učili patri frančiškani iz bližnjega samostana. Najbolj je Ivanu ugajal pater Jožef, ki je znal mladini tako lepo govoriti na srce, da so bile otrokom njegove ure vedno prekratke. Ko je nekoč razlagal mašniško posvečenje in je opisal vzvišenost duhovniškega stanu, se je Ivanu, ki je bil pobožen že od doma, kar topilo srce od ganutja in v notranjosti svoje duše je sklenil, da bo postal duhovnik.

Ko je nekoč hodil pater Jožef mimo pašnika, na katerem je pasel Ivan edino kravico, je postal in se je začel razgovarjati z dečkom. Ivan mu je tedaj odkril svojo srčno željo in patru je dečkova misel zelo ugajala, saj ga je imel zelo rad radi njegove pridnosti in pristne pobožnosti.

»Ko boš dovršil narodno šolo, se lahko oglasiš pri nas v samostanu in skrbel bom, da boš mogel naprej študirati, dokler ne dosežeš svojega namena. Ali kaj bo s starši? Tako oče kakor mati se starata in ne vem, če bosta zmogla brez tuje pomoči. Ti jima pa kot redovnik pozneje tudi ne bi mogel pomagati. Zato pa poprej dobro premisli, preden boš storil ta korak.«

Za Ivana so nastopili dnevi težkega premišljevanja. Eno leto je moral še v narodno šolo, potem pa bi se bilo treba javiti v samostanu za poset srednje šole. Kaj naj stori? Baš tiste dni je nastopil slučaj, ki je vse še bolj zamotal.

Prispel je neki očetov sorodnik, ki je imel v mestu slaščičarno, pa je hotel dobiti Ivana za vajenca, na kar sta seveda oče in mati rada pristala.

Kaj bo sedaj z njegovimi načrti? Sreča, da je moral še eno leto v šolo. Medtem pa bo govoril s starši.

Najprej se je obrnil na mater. Ona bi ga bila seveda rada videla kot redovnika, ali kaj bo z njo in z očetom, ko bo prišla starost? Kljub temu je govorila z očetom, ki se pa ni mogel navduševati za Ivanove načrte, katerega je že videl kot pridnega in delavnega obrtnika. Zaman mu je Ivan razlagal, da ga srce vleče v božjo službo in da hoče slediti temu pozivu.

Nazadnje si ni vedel druge pomoči in nekega dne je stal pred samostanom ter je pozvonil na porti. Na vrata je stopil

baš pater Jožef in ko je zvedel, kaj žel Ivan, ga je pozval v svojo celico.

Tam mu je deček iztresel srce, povedal mu je vse in ga prosil pomoči.

Pater mu je odgovoril:

»Ti si sedaj želiš, da bi rekel, naj se ne odzoveš želji staršev, ampak naj greš za svojim nagnjenjem. Ti meniš, da je ta tvoja srčna želja božji klic v njegov poklic. Ali ne meniš, da je božji klic tudi v tem, da ti je baš sedaj poslal onega

sorodnika, ki te hoče vzeti v uk? Ali ni božji poklic vsak poklic, ki je pošten? Načelo, da gre božji poklic nad vse, lahko dosežeš tudi v vsakem drugem poštenem poklicu, ker so božji vsi. Če ustrežeš staršem in stopiš v poklic, ki je njim drag in ki ti bo dal možnost, da jih nekoč podpraša, dobro premisli, če ni ta pot boljša in Bogu dražja.»

Ivan je odšel ves zmeden. Ko pa je videl doma, kako skrbeče in bojazljivo ga gleda mati, kako resen je postal oče, se je zatekel v cerkev in tam je molil z vso dušo ter prosil pomoči. Čimbolj je molil, tembolj se mu je lajšalo gorje in nazadnje je uvidel, da ima pater Jožef — prav.

Vesel je prišel domov in je razodel dobrim staršem, da bo šel v mesto k sorodniku, ker jima hoče biti na stare dni v pomoč. Tudi patru je povedal isto.

Ta je položil dečku roko na glavo in mu je rekel: »Ostani tak in vsak tvoj poklic bo božji poklic!«

*

Spretnost in srce.

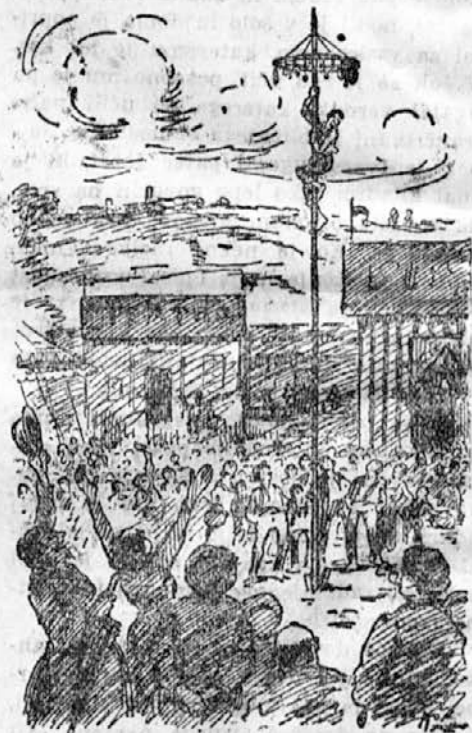
V nekem italijanskem mestecu se je vršila ljudska veselica. Ze par dni so se dvigali na prostem polju izven mesta šotori, v katerih je bilo videti vse mogoče stvari. Tudi kupil si lahko tam, kar si si zaželel. Nekako tako je pač bilo kakor pri nas, ko je žegnanje.

Vse polno ljudi se je po službi božji prenavalo med šotori, posebno dosti otrok se je zbralo. Radovedno so posmatrali vse te lepe stvari, ki so jih prodajalci ponujali. Skrbno so premišljevali, kako bi svoj mali denar najbolje uporabili, kako bi največ zanj dobili.

Otroke je posebno mikal cirkus, ki je imel največji šotor prav sredi drugih. Nosil je velik napis »Teatera«, iz njega se je čula glasba, tu in tam kako glasno povelje. Pri vходу je sedel pri mizi pestro oblečen mož in je pobiral vstopnino. Včasih so se pojavili pred vhodom vsi igralci v prav čudnih oblekah, da so tako privabljali ljudi, da bi šli v šotor. Med tistimi igralci je otrokom najbolj ugajal mlad fant, ki se je prav prisrčno smejal in prijazno gledal na zbrano deco. Otroci, ki niso imeli denarja za vstopnino, so čakali zunaj cirkusa in so bili najbolj veseli, če se je prikazal tisti prijazen fan-

tov obraz. Z glasnimi kljuci so ga sprejemali in zelo so obžalovali, da ga ne morejo videti pri nastopu, ker so pravili o njem, da je izboren telovadec.

Pred cirkusom je postavila mestna uprava mlaj. To je bila visoka smreka brez skorje, katera je samo ohranila še vršiček. Pod vrhom je bil obroč, na katerem je viselo vse polno dobrih stvari: gnjat, klobase, pecivo itd. Treba je bilo splezati na vrh in potem si je dotičnik lahko odtrgal, kaj je hotel. Pa priti na vrh, to je bila težava. Deblo je bilo čisto gladko in vrh tega še namazano z mastjo. Izredno spreten je moral biti, da se je hotel dvigniti do tistih dobrih stvari. Marsikdo je poskušal, navadno je po ne-

Kaj mečiti že padel nazaj. Javil so se vedno novi plezalci, pa večina ni prišla nit do polovice. Pa zdaj! Pristopil je močan kmečki fant. Bistro je premeril višino, pijunil v roke in hajd, začel je s plezanjem. Za je bil na polovici, še dalje, še dalje, no, le še kak meter je bilo plezanja do tistega obroča. Ali glej, ta smola! Naenkrat se je začel fant spuščati, vedno hitreje in kmalu je bil spet na tleh. Pač ni šlo! Ljudje v smeh, fant pa se je osramočen izgubil v množici.

V množici je stala mala deklica, ki je držala za roko še manjšega fantka.

»Kako lepo bi bilo, če bi bila tista gnjat naša. Kaj ne?« je menil fantek. »Kako bi jaz jedel! Odkar je oče bolan, nismo nikoli imeli nič dobrega doma.«

»Le tolaži se, Karlek, bo že spet boljše. Hvaležni smo ljubemu Bogu, da nam je pustil očeta pri življenju. Seveda, lepo bi že bilo, če bi imeli kaj tistih dobrih stvari tam gori na mlaju.«

»Čakajta, bom pa jaz poskusil«, je zaklical nekdo za njima. Bil je tisti mladi igralec iz cirkusa, kateri je bil deci tako všeč.

Skočil je do mlaja in že je začel plezati. To pa, tol! To je šlo čisto drugače. Krepko se je dvigal meter za metrom. Še malo, pa je na vrhu. Ljudje so strmeli. Zdaj, ali ni zdrknil nazaj? Ne, samo videlo se je tako. Že je preko tistega nevarnega mesta, zdaj je pri obroču in trga, kolikor le more. Ljudje so mu ploskali, klicali, on pa je bil s svojim plenom brz na tleh. Tam je iskal deklico in dečka ter jima je izročil vse, kar je bil dobil.

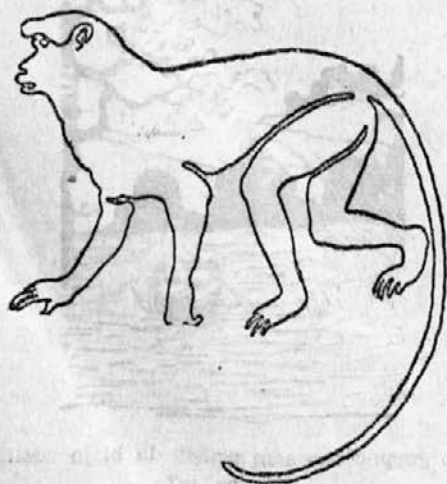
Otroka sta presrečna odšla, ljudje so hvalili pogumnega in dobrosrčnega fanta, ta pa je izginil v šotoru.

Ta fant je bil — poznejši Don Bosko.

*

Spretni risar.

Kaj tale slika predstavlja, ne bo težko uganiti. Vsi vidite, da je to opica. Nam pa gre tu za to, kako je to narisano. Če

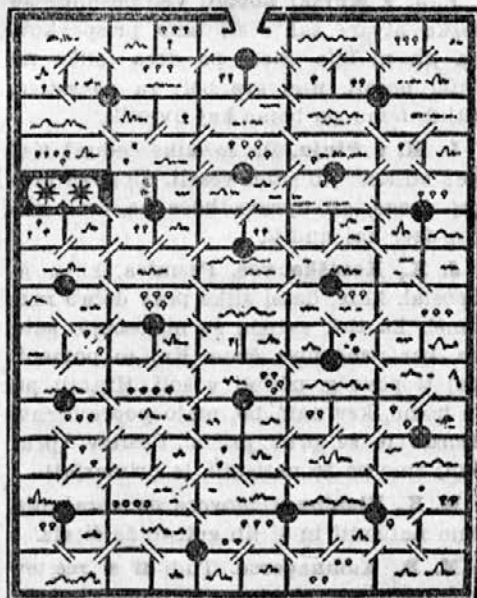
sliko natančno pogledate, boste videli, da je narisana z eno samo potezo. Risar je svinčnik nastavil, pa ga ni več odstavil od papirja, dokler slika ni bila gotova. Seveda je tako risanje težko, ker je treba natančno paziti na obliko, ki jo hočemo narisati, drugače nastane vse prej kakor pa pravilna slika. Le poskusite! Vzemite svinčnik in papir, položite tole sliko pred vas in poskusite slediti črtam ter zgotoviti isto risbo. Boste videli, kaj bo nastalo iz tega! Po nekaj vaje pa se vam bo vendar posrečilo, da bo vaša risba oni na sliki že precej podobna. Ko bo spretnost že večja, pa poskusite izvršiti risbo tako, da ne gledate več na našo sliko. To bodo oblike! Kdor bo v tistih vaših risbah spoznal še opico, bo s tem ob enem priznal, da ste dobri risarji. Torej le na delo! Pozneje bomo prinesli še več takih slik.

*

Labirint.

Nekoč je živel tam daleč na Jutrovem kralj, ki je imel neizmerno mnogo zlata in srebra ter žlahtnih kamnov. Ker ni imel potomcev, ni vedel, komu bi vse to zapustil. Tedaj si je domislil postaviti labirint po načrtu, ki je tu dodan. Okoli

Vhod

posestva je postavil visok zid. Vhod je bil le na eni strani. Na nekem mestu (kjer sta zvezdici) je dal postaviti zaklad.

nico, kamor je spravil ves svoj zaklad. Prostor v notranjosti zida je razdelil na sobice, ki so bile med seboj zvezane s prehodi. Samo ena direktna pot je vodila od vhoda skozi številna vrata do zakladnice. V onih sobah, skozi katere prava pot ni vodila, ali iz katere sploh ni bilo izhoda, so stražili vojaki, ki so bili tako skriti, da jih je prišlec šele videl, ko je že bil sredi sobe. Tedaj so ga prijeli in usmrtili. Živ je prišel do zaklada le tisti, ki je kar tako na slepo našel pravo in najkrajšo pot. Vsak dan je smel v labirint dopoldne eden in tako tudi popoldne. Navsezadnje se je vendar našel mož, ki je srečno prispel do zakladnice. On je bil odslej posestnik zaklada in s tem tudi kraljev naslednik na prestolu.

Poiščite to pot, zarišite jo in nam list pošljite, da vidimo, če je prava pot. Rešitev prinesemo v sledeči številki. Če ne zadenete prav, ne bo stalo glavo, zato pa brez strahu!

*

Odgovori na dopise.

K. B. v Ljubljani. Da bi zbrali nazadnje vse gradivo v posebno knjižico? Mogoče, če bo uprava hotela. Drugače pa bo treba zbrati te liste, saj so tiskani tako, da jih je mogoče izrezati.

F. J. v Murski Soboti. Več pesmic? Je težka stvar; zahtevali smo prispevkov, pa jih ni bilo. Sicer pa deca toliko ne ljubi poezij, njej gre bolj za povestice. Kljub temu pa bomo kaj uvrstili.

L. M. v Ptuj. Da so slike čedne? Kaj ne? Mi smo jih sami veseli. Sicer so precej drage, ali uprava hoče na vsak način deci kaj nuditi.

J. K., Koroška vas. Pesmica, ki si jo vposlal, kaže, da si slike prav dobro razumel. Za tisk seveda še ni, osobito zato ne, ker nime niso čiste. Kaj to pomeni, naj ti pove g. učitelj v šoli. Hranili pa jo bomo, ker nam bo, malo popravljena, morda le še prav prišla. Rešitev vprašanj smo pa že natisnili. le primerjaj!

M. K., Planina. Odgovore na vprašanja smo natisnili in si jih gotovo že čitala.

M. R., Kamnagorca. Tudi ti si rešitev računskih nalog gotovo že našla v našem listu, tako da boš kar vedela, kaj je prav in kaj ne.

Vsem: Rešitve nalog itd. pošljite takoj, ko prejmete list. Radi bi dali za eno ali drugo kako knjižno nagrado, pa moramo seveda dobiti rešitev v roke prej, preden tako sami objavimo v listu.

Za smeh.

Točnost.

Oče pokaže sinčku razglednico iz Novoga mesta: »Glej, tu iz tega mesta ti je mama pisala!«

Sinček: »Kaj je to?«

Oče: »Novo mesto.«

Sinček: »To tu na karti.«

Oče: »Saj sem že rekel, to je Novo mesto.«

Sinček: »Ne vprašam, če je novo ali staro mesto, vedel bi rad, kako je mestu tu na karti ime.«

Občutljivost.

Mati: »Kaj ti je, Minica, zakaj se jočeš?«

Minica: »Moram se jokati, ko me pa tale muha tako grdo gleda.«

Zagovor.

Oče: »Markec, zdaj si se pa prav gotovo zlagal. Pridi, da vidim, če imaš mehak nosek!«

Markec: »Je mehak, je, ali to je še od včeraj, ko sem se zlagal.«

Skrivalnica.

Po gospodično sem prišel, da bi jo vozil.
Kje pa je?